

wad. — Kui nüüd ka need, kes sedda waidlemist kuulsid, selle mehhega ühhes nous ollid, sain minna pea aego häbbise omma wanna sannaga.

Minno nabrega jäi monne hea aasta selsammal õppind ellamisse wiisi, senni kui alles tuggewa rammuga ja joukas mees olli. Agga wimaks läks temmaga teist modi, ja minno wanna sanna sai pissut awalt jälle omma au terwelt kätte. Laksuminne panni meest põddema; priis punane karw kadus palle peält ärra; hakkas kahwatama; kehha paistis ülles; ei jäksand mitte ennam tõõd truiste ärratehha; maia asjad läksid rüppakülle; rahha sai otsa; laenas iggapoost wilja, omma perret toita, ja rahha, omma jomisse himmo täita. Kui teised ei tahtnud tedda kaue minne uskuda, piddi temma muist perre warrandusse asjo korra pärrast ärramüma, et saaks agga sedda kõrtsi kullutamist toimetada. — Willets mees katsus kül weel, omma seestpiddi hädda aioti wina läbbi

wähhendada; agga wallo läks ifka tullisemaks. Kui siis meletuma ellamisse wiisi läbbi omma ello päwi olli lühendanud ja kibbeda wallo al hinge heitnud, tullid temma wõlla-ussujad senna perresse ja wõtsid, üllematte seadmisse peäle, keif sedda natukest ommale, mis seäl weel järrel olli. Waene leß naene ja wätimad lapsed piddid kui üsna sandid omma kohta mahha jätma. — Nüüd wast hakkasid needki, kes selle üllemal nimmetud wanna sanna pärrast ollid kahhe wahhel olnud, sedda tõeks arwama, ja monned neist said selle targa nou peäle, wina jomist hopis mahha jätta. Need ausad mehhed seäl küllas tulletasid tihti enneste mele sedda kadund seltsimeest, kes omma wina jahhi läbbi omma endist head nimmet olli kääst ärraannud, ja isse hukka lainud ning omma perret hukka saatnud. Kõnnelesid ka issekeskis sest, et se surnud mees olli sepärrast selle wanna sanna wasto, „et karmo pohjas ennam innimest on ärrauppuud, kui merre pohjas,“